

Bur: Skanstull och Småland.

Familj: Mamma, pappa, två bröder.

Gör: Musiker. Pluggar tredje året på Musikhögskolan.

Kolonins andra skiva "Drömmarnas land".

Bandet är ute på turné till slutet av maj.

Konsert på Stallet i kväll, fredag, med förband (Abdou

Grauman/Solbritt Cederqvist) och två dj:er (Puma Pow Pow & Little Pickels).

Favoritplats: Bryggan vid båtvarvet under Skanstullsbron.

Anna Möller.

Folkdräkt för alla. För albumaktuella Anna Möller går folkmusik, politik och ett mångkulturellt samhälle hand i hand.

Text: **Måns Wallgren** Foto: **Alexander Mahmoud**

● – Jag går i en klass där vi har olika åldrar, erfarenheter och kulturell bakgrund och det är en sådan självklarhet i folkmusikvärlden. Vårt gemensamma intresse för musik säger så mycket mer om vilka vi är än de länder vi råkar vara födda i. De olikheter som finns bara berikar.

DN sitter i ett hörn av Musikhögskolan och pratar med folkmusikern Anna Möller. Det trodde man kanske inte. Att det är folkmusiken som går i bräschen för de som vill ha ett mångkulturellt samhälle. Sverigedemokraterna tror det definitivt inte.

– Vi folkmusiker har ju traditionellt sett haft någon slags ofrivillig patent på folkdräkter och andra hembygdssymboler. Men när SD kom in i riksdagen framträdde de plötsligt i media i folkdräkt. De har i sina partiprogram och som rörelse flörtat med oss. De vill ge pengar till det som de själva kallar för renodlad svensk kultur.

– Det är något som diskuteras mycket, dels här på institutionen men också bland alla som håller på: Vad är tradition och vad är egentligen svensk folkmusik? Vilka vill vi vara när vi sysslar med

den här musiken? Hela folkmusikrörelsen är och har varit i ständig förändring och det är så häftigt att vara en del av den, som folk-kulturutövare i dag är vi många som gör upp med vårt mansromantiserande nationalistiska arv och nästan alla är eniga om att vi inte vill kopplas samman med ett främlingsfientligt parti eller liknande.

Rörelsen har tvärtom länge förenat människor från hela världen.

– I tonåren var jag själv på typ över tio världsmusikläger som heter Ethno som finns i en massa olika länder och har funnits i Sverige i över 20 år. Det kommer amatörer och proffs från hela världen och så ses en i tio dagar och bara lär ut musik och kommunicerar bäst man kan med varandra. Folk är uppe dygnet runt. De här lägren har betytt allt för min egen musikaliska inriktning.

Anna Möller har vetat att hon skulle bli musiker i hela sitt liv. Men hur det skulle gå till har hon inte alltid haft koll på.

– Jag har på något sätt alltid blint räknat med att bli musiker, men jag övade aldrig och i högstadiet var det bara fotboll som gällde. När det

var dags att söka sig vidare insåg jag att jag var alldeles för dålig för att komma in någonstans. Jag fick hjälp av min ärliga lärare också som sa att om jag inte började öva skulle jag inte ha en chans.

– Men jag kom in på musiklinjen på Södra Latin och då hittade jag rätt.

Annars hade man kunnat tänka sig att Anna hade kunnat glida fram på en räkmacka. Hennes pappa är Ale Möller, världskänd världsmusiker och multiinstrumentalist.

– Jag önskar ibland att han hade drillat mig mer musikaliskt. Han försökte väl då och då smyga in en skiva på mitt rum men han har aldrig försökt pusha mig. Hade han gjort det lite mer så hade jag kanske varit så där underbarnsbra! **Och hade han pushat ännu lite mer hade du kanske inte sysslat alls med det här?**

– Ja, gränsen kan vara härfin. **Är det jobbigt att Ale Möller är din pappa?**

– Ärligt talat, nej. Kanske underlättar det att vi till viss del gör olika grejer. Det finns ett instrument han inte spelar och det är fiol, mitt huvudinstrument. Jag är också av

en annan generation och berättar min historia.

Nu har Anna Möller snart gått klart sina tre år på folkmusiklinjen på Ackis. Hennes årskurs är bland de sista som lämnar de slitna lokalerna uppe vid Valhallavägen. Sakta men säkert byggs det som kommer att bli världens modernaste musikhögskola 2016 upp framför dem. Men musikkarriären är redan i full gång för Anna. Sedan länge ingår hon bland annat i hyllade gruppen Kolonien tillsammans med Arvid och Erik Rask samt Mischa Grind.

– Vi är kusiner och har alltid spelat tillsammans, men bandet som det ser ut nu befästes 2010 när vi åkte på en längre resa till Tanzania och Zanzibar där vi hjälpte till att bygga upp en festival som vi också spelade på.

Nyligen släpptes deras andra album, "Drömmarnas land", med musik i gränslandet mellan folk-, pop- och rootsmusik.

– Skivan blev till under super-valårets slutspurt och kom ur en politisk frustration som vi delar i bandet. Albumet handlar om drömmar. Att vi människor måste

över främlingsfientliga vindar och fel politiska partier som vinner mark. Det finns mycket att vara orolig över och det är lätt att känna frustration över sakers tillstånd och allt fokus på att förverkliga sig själv, drömmen om oss själva på samhällets topp. Att bara vara människa verkar ensamt inte ha så hög status.

– Att vara systemkritisk har automatiskt inget egenvärde men det här är ett ganska systemkritiskt album. Samhällsstrukturen i sig reducerar vår förmåga att kunna drömma om det verkligt viktiga. Vi matas med att saker bara är och det är viktigt att aldrig sluta ställa frågor om de normer som styr oss, om varför det finns krig eller fattigdom, varför människor tigger på gatorna. Faktum är att vi köper ett system som tillåter att det ser ut på det här sättet, men vi kan faktiskt välja annorlunda.

Anna böjjar bli varm i kläderna. Liksom sin pappa är hon en engagerad person.

– Många av oss pratar mycket politik här på institutionen. Vissa vill väl bara lira och kan bli trötta på det, haha. Men jag gillar det.